

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

contacts

SFÂNTA TREIME

Dumnezeu în trei
persoane

Roadă Duhului

○ ilustrare din natură

Dumnezeu își amintește

Tu ești important
pentru El

NOTA EDITORULUI O VIAȚĂ ÎNTREAGĂ DE ÎNVĂȚARE

Am urmărit un video în care te învață cum să-ți faci un obicei consistent din studierea Bibliei. Ni se spune că adâncirea relației noastre cu Dumnezeu ar trebui să fie scopul primar al studiilor noastre, apoi adaugă, cu o licărire în ochi: „Alertă spoiler: Nu se termină niciodată!”

Iată ceva la care să te gândești. *Nu se termină niciodată.* Să-L cunoști pe Dumnezeu în toată plinătatea și gloria Lui îți ia o viață întreagă și, chiar și atunci, această aventură uimitoare nu se termină niciodată. După cum spunea Pavel, acum îl înțelegem pe Dumnezeu și căile Sale ca și cum ne-am uita printr-o oglindă veche și neclară, dar în eternitate îl vom cunoaște așa cum ne cunoaște El pe noi. „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” (1 Corinteni 13:12). Cât va dura să îl cunoaștem complet pe Dumnezeu? Ei bine, cine știe? Vom avea întreaga eternitate pentru această aventură uimitoare. „Iată, Dumnezeul acesta este Dumnezeul nostru în veci de veci; El va fi călăuza noastră până la moarte” (Psalmul 48:14).

Aceasta este partea cea mai frumoasă! Este ca un cuplu recent căsătorit în care cei doi încearcă să se cunoască; îi așteaptă o viață întreagă de experiențe, de bucurii și chiar de provocări. Încet, dar sigur, viețile lor se vor contopi pe măsură ce vor descoperi profunzimea sufletului fiecăruia. Cât de minunat este pentru noi să-l descoperim pe Dumnezeu în acest fel, iar El se bucură să meargă mână în mână cu noi și să-și dezvăluie natura lui față de noi. Ce perspectivă captivantă! „Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” (Romani 11:33).

Revista din această lună ne prezintă câteva fațete ale naturii lui Dumnezeu: consistența și fidelitatea Lui (pagina 3), dragostea și mila Lui (paginile 8-9) și suveranitatea, bunătatea, mângâierea și prezența Lui (paginile 12-13). Articolul principal este un studiu aprofundat despre Trinitate (paginile 4-6).

Este încurajator să știm că nu trebuie să înțelegem toate căile lui Dumnezeu înainte ca să ne începem călătoria noastră, iar El a promis să fie cu noi și să ne călăuzească la fiecare pas.

Călătorie plăcută!

DUMNEZEU ESTE FIDEL

AMY JOY MIZRANY

Imnul preferat al mamei mele este „Great is Thy faithfulness” (Mare este credințioșia Ta) de Thomas O. Chisholm. Ne place să-l cântăm împreună. Cuvintele din prima strofă sunt foarte puternice:

Mare este credințioșia Ta, Dumnezeuule
Tată;

Fără îndoială să ne bazăm pe Tine.

Tu nu te schimbi și mila Ta nu ne părăsește;
Așa cum ai fost, mereu vei fi.

Este o mare mângâiere să știm că Dumnezeu care ne-a păzit ieri și ne păzește azi, ne va păzi întotdeauna. Mamei îi place în mod deosebit ultima strofă:

Iertarea păcatului și liniște sufletească ne aduce

Prezența Ta, să ne înveselească și să ne călăuzească;

Tărie pentru azi și speranță pentru mâine,

Binecuvântările sunt ale mele, deși zeci de mii sunt împotriva mea.

Unele lucruri sunt atât de constante în ceea ce privește fidelitatea lui Dumnezeu că aproape uităm de ele. Ne amintim și suntem recunoscători pentru iertarea păcatelor noastre. Dar cum rămâne cu liniștea sufletească pe care ne-o dă, tăria pentru fiecare zi, speranța pentru viitor și minunata Lui prezență alături de noi ca să nu fim singuri niciodată? Uneori le luăm de la sine

înțelese.

Dumnezeu este așa de fidel, iar noi uneori uităm că suntem binecuvântați și ne gândim: „O, super! Toate îmi merg bine”. Dar nu este viața cea care ne zâmbește și noi ne descurcăm cu tot ce ne vine în cale. *Dumnezeu* este cel care ne zâmbește, are grijă de noi și ne ține de mână ca să trecem testele și încercările care altfel ne-ar învinge.

Nu putem înțelege sau să-i plătim Domnului credințioșia Lui față de noi. De fapt, de cele mai multe ori uităm, suntem necredincioși și disprețuim prezența Lui milostivă și constantă. Însă Biblia spune: „Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur” (2 Timotei 2:13). Nu o merităm, însă El a ales să ne iubească și o va face *mereu*. „Iisus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8). Iisus nu se schimbă niciodată.

Să ne oprim un minut azi și să privim în jurul nostru la frumusețea din natură, la prietenii noștri și cei dragi nouă, la triumfurile și succesele noastre și la roadele Duhului Sfânt manifestate în viațile noastre – dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor (Galateni 5:22-23). Loialitatea lui Dumnezeu față de noi este într-adevăr uimitoare.

SFÂNTA TREIME: DUMNEZEU ÎN TREI PERSOANE

PETER AMSTERDAM

Doctrina creștină a Treimii – credința că Dumnezeu există în trei persoane și în același timp este un singur Dumnezeu – poate fi greu de înțeles. În acest articol vom explora ce înseamnă asta.

Noi, creștinii, credem că Dumnezeu există în trei persoane – Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Noi credem că acel Iisus, Fiul lui Dumnezeu, a luat formă umană și a fost conceput de Duhul Sfânt în pântecul mamei Sale, Maria (Matei 1:20). După ce a predicat și a învățat oamenii timp de câțiva ani, Iisus a fost crucificat și a murit pe cruce, iar în a treia zi a înviat din morți (1 Corinteni 15:3-5). Patruzeci de zile mai târziu El s-a înălțat la Cer, acolo unde stă la dreapta lui Dumnezeu Tatăl (Evrei 1:3).

Înainte de a se înălța, Iisus le-a spus ucenicilor Săi că Tatăl va trimite Duhul Sfânt ca să-i întărească și să-i călăuzească și să fie cu ei pentru totdeauna (Ioan 14:16-17). După ziua de Rusalii, când Duhul Sfânt s-a coborât peste apostoli și ceilalți care îl urmau pe Iisus (Fapte 2:1-31), Duhul Sfânt a continuat să fie în toți cei care au intrat în împărăția lui Dumnezeu prin acceptarea lui Iisus ca Mântuitor.

Pentru cei neinițiați, impresia este că noi, creștinii, credem în trei Dumnezei, însă nu este cazul – creștinii cred că este un singur Dumne-

zeu. Doctrina Treimii explică conceptul că Dumnezeu a existat dintotdeauna în trei persoane – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – într-o singură persoană, fiecare distinctă și totuși împreună. Fiecare dintre aceste persoane este Dumnezeu în plinătate, având toate atribuțiile și esența completă a lui Dumnezeu.

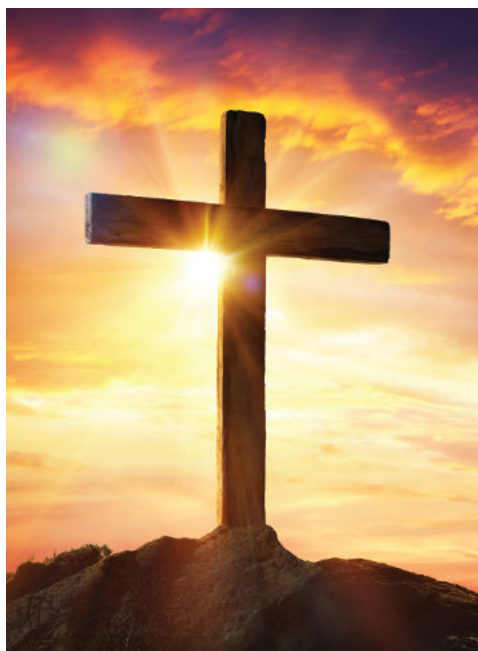
Una dintre scripturile importante din Vechiul Testament este „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn” (Deuteronom 6:4). Această credință monoteistă era unică Israelului în vremea Vechiului Testament, deoarece practic toate culturile din regiune erau politeiste până la vremea lui Hristos. Creștinismul este tot monoteist, deoarece creștinii cred într-un singur Dumnezeu și susțin același verset din Biblie: „Domnul nostru Dumnezeu este un singur Dumnezeu”. Totuși, spre deosebire de iudaism, creștinii înțeleg că Dumnezeu este trei persoane – trei persoane în Unul.

Conceptul de trei persoane într-un singur Dumnezeu nu este explicat clar în Vechiul Testament, deși există multe versete în Vechiul Testament din care îl putem deduce (Proverbe 30:4, Isaia 61:1). Înțelegerea celor trei persoane într-un singur Dumnezeu devine mai clară în Noul Testament datorită vieții, morții și învierii lui Iisus, iar apoi a pogorării Duhului Sfânt peste credincioși. Ucenicii lui Iisus au ajuns să înțeleagă că Iisus era Dumnezeu, dar totuși distinct de Tatăl, iar Duhul Sfânt era tot Dumnezeu, dar distinct de Tatăl și de Fiul. Astfel, adevărul despre Treime a fost revelat în vremea Noului Testament.

Ce spune Biblia despre Treime

Deși cuvântul *treime* nu apare în textul biblic, scriptura prezintă doctrina, iar cuvântul *treime* transmite acest concept. Să privim la scripturile care afirmă că fiecare dintre cei trei, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, sunt Dumnezeu.

Tatăl este Dumnezeu. Următoarele versete spun că Tatăl este Dumnezeu: „Tu ești Tatăl nostru, Tu, din veșnicie Te numești Mântuitorul nostru” (Isaia 63:16). Iisus și-a învățat ucenicii „Să vă rugați: «Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău»” (Matei 6:9). În Ioan capitolul 17, Iisus se roagă Tatălui, afirmându-și și propria autoritate: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum i-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică

tuturor aceloră pe care i-ai dat Tu” (Ioan 17:1-2).

Fiul lui Dumnezeu. Următoarele versete spun că Iisus este Dumnezeu: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:1-3). „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2:9). „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul lui Fiul, care este în sânul Tatălui, Acela l-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18).

Duhul Sfânt este Dumnezeu. 1 Corinteni capitolul 2 descrie Duhul Sfânt ca fiind atotștiutor, ceea ce este un atribut doar al lui Dumnezeu. „Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu...nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:10-11). Următorul verset arată că Duhul Sfânt a fost prezent înainte de crearea lumii: „Pământul era pustiu și gol: peste fața adâncului de ape era întuneric și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra

apelor” (Geneza 1:2). Iar următorul verset arată că Duhul Sfânt lucrează în viețile noastre de creștini. „Ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Iisus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru” (1 Corinteni 6:11).

Trei persoane distincte

Felul în care cei care au scris Noul Testament se referă la Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt ne arată distincția dintre ei – că sunt *diferiți* unul de celălalt și că *interacționează* între ei, ceea ce arată că nu sunt aceeași persoană. Spre exemplu, *Iisus* i-a cerut *Tatălui* să trimită *Duhul Sfânt*, ceea ce arată trei persoane distincte care interacționează între ele: „Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului” (Ioan 14:16-17).

În 2 Corinteni Pavel enumeră cele trei persoane ale Treimii ca fiind distincte una de cealaltă: „Harul Domnului Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți” (2 Corinteni 13:14). Iar când Iisus și-a pronunțat marea Lui însărcinare către ucenici, înainte să se înalțe la Ceruri, El i-a trimis să boteze noii credincioși în numele fiecărei persoane din Treime: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:19).

Apostolii și ucenicii – care erau toți evrei și care crezuseră toată viața lor că Dumnezeu este unul singur – au ajuns să înțeleagă, mai ales după înălțarea Sa, că Iisus, acest bărbat pe care l-au cunoscut și alături de care au trăit, era Dumnezeu. Au înțeles că El nu era Dumnezeu Tatăl, dar că *era* Dumnezeu. Odată ce Iisus s-a înălțat la Cer iar Duhul Sfânt promis a venit cu putere în viețile lor de Rusalii, aceiași bărbați au înțeles că Duhul Sfânt este Dumnezeu, dar și că Duhul nu era nici Tatăl și nici Fiul.

Cei care au scris Noul Testament au înțeles, au acceptat și au scris despre un Dumnezeu format din cele trei persoane distincte ale Treimii. Biserica primară a crezut asta, iar creștinii de azi cred asta. Această credință este în centrul credinței creștine.

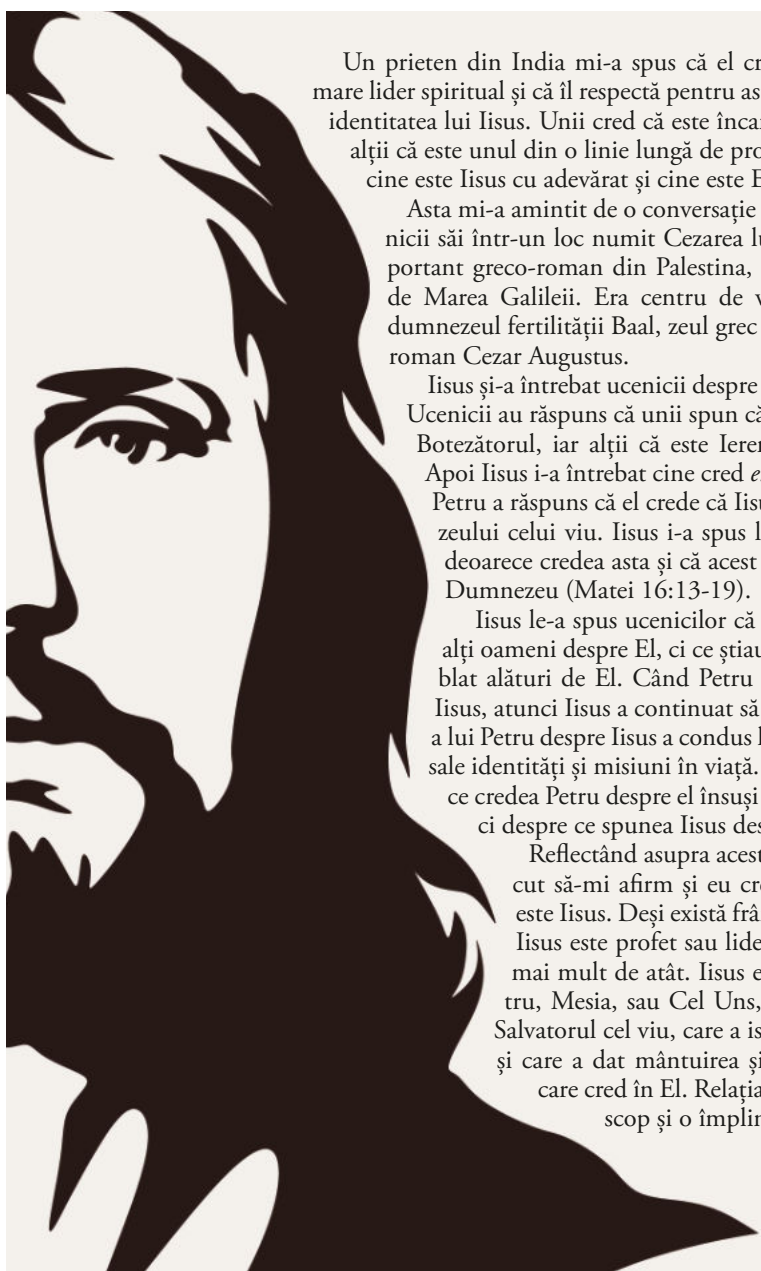

În adevăr, conceptul că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt un Dumnezeu este imposibil de înțeles pe deplin de către noi, oamenii. Noi nu avem ceva asemănător în lumea noastră – trece de ceea ce putem cunoaște fizic. Poate fi derutant, dar este în concordanță cu ceea ce credem despre Dumnezeu creatorul atotputernic și atotștiutor. În cartea Isaia citim: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre” (Isaia 55:8-9).

Ne face să ne gândim că înțelegerea anumitor aspecte despre Dumnezeu și natura Sa sunt peste capacitatea omului de înțelegere. Deci, dacă simți că nu înțelegi totul, nu te îngrijora. Lucrurile cele mai importante de știut sunt că există un Dumnezeu, că există trei persoane în Dumnezeu, că Dumnezeu te iubește, că Iisus a murit pentru mântuirea ta și că Duhul Sfânt este alături de tine să te ajute și să te sfătuiască (Ioan 14:16-18).

CINE ESTE IISUS?

UDAY PAUL

Un prieten din India mi-a spus că el crede că Iisus Hristos este un mare lider spiritual și că îl respectă pentru asta. Alții au păreri lor despre identitatea lui Iisus. Unii cred că este încarnarea dumnezeilor supremi, alții că este unul din o linie lungă de profeți și așa mai departe. Deci, cine este Iisus cu adevărat și cine este El pentru noi?

Asta mi-a amintit de o conversație pe care a avut-o Iisus cu ucenicii săi într-un loc numit Cezarea lui Filip, care era un oraș important greco-roman din Palestina, localizat la câteva mile nord de Marea Galileii. Era centru de venerare a zeităților precum dumnezeul fertilității Baal, zeul grec Pan și chiar și al împăratului roman Cezar Augustus.

Iisus și-a întrebat ucenicii despre cine spun oamenii că este El. Ucenicii au răspuns că unii spun că El este Ilie, alții că este Ioan Botezătorul, iar alții că este Ieremia sau unul dintre profeți. Apoi Iisus i-a întrebat cine cred *ei* că este El. La aceasta Simon Petru a răspuns că el crede că Iisus este Mesia și Fiul Dumnezeului celui viu. Iisus i-a spus lui Petru că era binecuvântat deoarece credea asta și că acest adevăr era o revelație pentru Dumnezeu (Matei 16:13-19).

Iisus le-a spus ucenicilor că nu era important ce credeau alți oameni despre El, ci ce știau ei că este El după ce au umblat alături de El. Când Petru a mărturisit adevărul despre Iisus, atunci Iisus a continuat să dea detalii. Percepția corectă a lui Petru despre Iisus a condus la percepția corectă a propriei sale identități și misiuni în viață. Acea percepție nu se baza pe ce credea Petru despre el însuși sau ce credeau alții despre el, ci despre ce spunea Iisus despre el.

Reflectând asupra acestui pasaj din scripturi m-a făcut să-mi afirm și eu credința personală despre cine este Iisus. Deși există frânturi de adevăr în credința că Iisus este profet sau lider spiritual unic, El este mult mai mult de atât. Iisus este, după cum a declarat Petru, Mesia, sau Cel Uns, Fiul lui Dumnezeu. El este Salvatorul cel viu, care a ispășit pentru păcatele noastre și care a dat mântuirea și viața veșnică tuturor celor care cred în El. Relația noastră cu Iisus ne aduce un scop și o împlinire în viață.

DRAGOSTEA TATĂLUI NOSTRU

SIMON BISHOP

Scriu aceste cuvinte la scurt timp după ce am sărbătorit Ziua tatălui, care este cam în același timp cu ziua de naștere a răposatului meu tată. Mă gândeam la ce înseamnă să fii tată. Sunt și eu tată de vreo 30 de ani. Am nouă copii, deci am multă experiență, ceea ce înseamnă și că am făcut multe greșeli și am învățat multe lecții importante, unele dificile, de-a lungul anilor.

Un lucru pe care l-am văzut cu copiii mei, ceea ce am trăit și cu tatăl meu, este că dragostea implică timp. Indiferent cât de mult îmi iubesc copiii, cât îi protejez, mă ocup de nevoile lor și am grijă de ei, este de obicei timpul petrecut cu ei care este apreciat cel mai mult și pe care și-l amintesc cel mai mult.

Una dintre cele mai vechi amintiri ale mele

cu tatăl meu este că în fiecare noapte, când ne duceam la culcare, el ne spunea povești despre viața și copilăria lui. După spusele lui, fusese un copil cam rău, iar înainte ca Iisus să-i schimbe viața, a fost și un adult nestăpânit. Multe dintre poveștile lui erau despre greșelile lui. Cel puțin, datorită sincerității lui despre viața lui eu nu am fost tentat să fac multe dintre acele lucruri, cum ar fi fumatul, drogurile, furatul, delictele minore, etc.

El mi-a vorbit deschis despre greșelile lui și, de cele mai multe ori, mi-a spus și consecințele negative ale faptelor sale. Totuși, deși nu am recunoscut atunci, el mi-a fost un bun exemplu de smerenie. Rar spunea povești în care el să fie eroul; în schimb, îmi împărtășea lucruri din care aveam de învățat lecții importante sau mărturii ale milei și bunătății lui Dumnezeu în viața lui.

Deși noi, creștinii, avem o înțelegere a lui Dumnezeu ca Tată al nostru, înainte de învățăturile lui Iisus, conceptul de Dumnezeu ca Tată al nostru a fost prezentat în Vechiul Testament într-un mod mai puțin personal. Totuși, când Iisus i-a învățat pe ucenici cum să se roage, le-a spus că i se adreseze lui Dumnezeu ca Tată al lor, și a folosit termenul Abba, care este modalitatea informală, sau afectuoasă, în care oamenii se adresau pe atunci taților lor. Abba ar fi ca și cum l-ai striga pe tată „tati”.

Iisus ne-a învățat că nouă, ucenicilor Lui, ne-a fost dat dreptul să intrăm într-o relație și înțelegere mai intimă și mai personală cu Dumnezeu. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Deoarece Dumnezeu este Tatăl nostru, putem considera relația pe care El dorește să o aibă cu fiecare dintre noi să fie un exemplu bun pentru cum ar trebui să fie un tată cu copiii săi.

Iată aici câteva dintre atributele lui Dumnezeu, Tatăl nostru:

Dumnezeu ne arată har și milă. „Fiți, dar, milostivi cum și Tatăl vostru este milostiv” (Luca 6:36).

Dumnezeu ne dă cele necesare. „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor ce i le

cer” (Matei 7:11).

Dumnezeu ne iubește ca și copiii ai Săi. „Ve-deți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem” (1 Ioan 3:1).

Dumnezeu ne disciplinează ca un tată. „Suferiți pedeapsa: Dumnezeu se poartă cu voi ca și cu niște fiți” (Evrei 12:7).

Un alt atribut al taților buni, ceea ce este evident din dragostea lui Dumnezeu pentru noi, este faptul că El este dispus să meargă oricât de mult este nevoie să ne ajute să ne restabilim relația cu El, chiar și atunci când suntem separați de El din cauza păcatelor noastre sau a nesocotinței noastre.

Iisus ne-a spus pilda cu fiul risipitor, care și-a luat moștenirea și s-a dus într-o țară îndepărtată unde și-a risipit-o pe un trai nesăbuit. În final a rămas cu nimic, a ajuns flămând și s-a hotărât să se întoarcă acasă. S-a gândit că ar putea fi măcar unul dintre slujitorii tatălui. Însă, când tatăl și-a văzut fiul întorcându-se, i-a fost așa de milă de el încât a alergat în întâmpinarea lui și l-a îmbrățișat. Înainte ca fiul să apuce să-și ceară scuze sau să-și recunoască greșelile, tatăl i-a arătat dragoste și au sărbătorit întoarcerea lui. (Vezi Luca 15:11-32.)

Să reflectăm cu toții dragostea necondiționată a Tatălui către oamenii din viața noastră și către cei cu care ne întâlnim în fiecare zi și să fim exemple bune ale iubirii pe care Dumnezeu, Tatăl nostru, ne-o arată nouă.

Dacă nu ai simțit dragostea necondiționată a Tatălui, o poți face chiar acum invitându-l pe Fiul Său, Iisus, în viața ta. Iisus spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Roagă-te simplu această rugăciune:

Dragă Iisus, cred că Tu ești Fiul lui Dumnezeu și că ai murit pe cruce pentru mine ca eu, prin sacrificiul Tău, să trăiesc pentru totdeauna cu Tine în Rai. Te rog să mă ierți pentru greșelile mele. Deschid ușa inimii și vieții mele pentru Tine. Te rog să mă umpli cu Duhul Tău cel Sfânt și să mă ajuți să trăiesc astfel încât să te glorific pe Tine. Călăuzește-mi viața și ajută-mă să Te urmez. Mă rog în numele Tău. Amin.

BUNULE DOAMNE!

PHILLIP LYNCH

Sunt uimit cât de obtuz pot fi uneori! Am citit Biblia în mod regulat în ultimii 40 de ani dar de-abia ieri mi-am dat seama de ceva atât de elementar că m-am mirat unde mi-a fost capul în ultimele patru decenii.

Recent am fost deranjat de felul dur în care este descris deobicei Dumnezeu. În cărțile pe care le-am citit, în emisiunile TV și în filmele

pe care le-am văzut, mi s-a părut că Dumnezeu este portretizat ca fiind dur și neînduplecat, chiar rău. Eram sătul de o asemenea portretizare fiindcă nu se potrivea cu Dumnezeul pe care îl cunoșteam eu. În același timp, trebuie să recunosc, m-am întrebat și eu câteodată despre bunătatea lui Dumnezeu – nu atât faptul că El *ar fi sau nu* bun, ci dacă nu cumva eu eram singurul care nu beneficia de ea. Dar chiar și atunci când mă luptam cu întrebări referitoare la corectitudinea lui Dumnezeu, știam că celelalte portretizări sunt nedrepte.

M-am gândit că poate Dumnezeu este sătul de bombănelile și acuzațiile umanității și atunci mi-am amintit cuvintele „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate”. (Vezi 1 Corinteni 13:4). Le-am recunoscut imediat ca fiind parte din faimosul discurs al Apostolului Pavel despre dragoste. Apoi mi-am amintit cum a prins Apostolul Ioan esența naturii lui Dumnezeu în trei cuvinte simple: „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8). Atunci mi-am dat seama că 1 Corinteni capitolul 13 îl descrie, de fapt, pe Dumnezeu.

Ce Dumnezeu! El are răbdare cu noi datorită firii Sale. Dreptatea Lui este temperată cu răbdare infinită, cu bunătate și toleranță. El este un Dumnezeu care îndură toate câte aruncăm pe nedrept în El. El nu este vanitos, arogant, nepoliticos, neprimitor, egoist, sensibil, temător, supărăcios sau răzbunător. El este un Dumnezeu care va da gratuit și cu toată inima toate lucrurile copiilor Săi. (Vezi Romani 8:32.)

Ceea ce m-a impresionat cel mai mult este că, în timp ce eu mă legam de „paiul” din ochiul autorilor care, gândeam eu, îl arătau pe Dumnezeu într-o lumină proastă, scuzam „bârna” din ochiul meu atunci când mă plângeam lui Dumnezeu că mă „neglijă”. După cum spuneam, eram cam obtuz.

„De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău?... Fațarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău” (Luca 6:41-42).

ROSANE CORDOBA

AM SĂRUTAT SOARELE

Azi de dimineață m-a impresionat cât de uimitor este soarele! Este plăcut să simți căldura soarelui pe față, mai ales în zilele întunecate friguroase de iarnă.

Este ca și cum soarele îmi dă un sărut iubitor. Orice problemă pare rezolvabilă și mi-a adus zâmbetul pe față. S-au scris multe cântece despre soarele care ne atinge sufletul.

Biblia ne învață că lumea fizică aduce mărturie Creatorului ei (Romani 1:20); în acest sens soarele poate fi văzut ca un simbol al lui Dumnezeu. Soarele este prea strălucitor să poată fi privit direct, ceea ce ne amintește de cât de puternic este Dumnezeu. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu” (Psalmul 19:1). Dacă ne-am imagina fără soare atunci ar fi numai întuneric și goliciune!

Soarele este ceva ce luăm de la sine înțeles, dar vei rămâne uimit când vei afla mai multe despre steaua dătătoare de viață. Nu este doar cea mai mare stea, deși pare imensă pentru noi. De fapt, 1,3 milioane de Pământuri ar încăpea în Soare. Cea mai mare stea cunoscută este UY Scuti, cu o rază de 1708 de ori mai mare decât a Soarelui. Mulțumită lui Dumnezeu, Soarele nostru este de mărirea potrivită. Distanța noastră față de Soare este perfectă, punându-ne într-o zonă unde totul este numai bine – nici prea cald și nici prea frig – numită zona locuibilă circumstelară.

Ne minunăm de puterea cascadei Niagara, dar puterea Soarelui ne lasă năucii. Căldura imensă de 15 milioane de grade Celsius în nucleu și presiunea de la forța gravitațională de 28 de ori mai mare decât cea de pe Pământ, creează fuziune nucleară care se întâmplă continuu în nucleu.

Aș putea să tot continui despre minunățiile Soarelui, dar ai prins ideea.

Deci, următoarea dată când Soarele luminează asupra ta, trimite-i un pupic, sau, mai bine, trimite-i un pupic lui Iisus „Soarele neprihănirii” (Maleachi

4:2), ca recunoștină și exprimare a afecțiunii pentru că El este lumina

lumii! „Iisus le-a vorbit din nou și a zis: «Eu sunt Lumina lumii;

cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va

avea lumina vieții»” (Ioan 8:12).

PERSPECTIVA CREȘTINĂ ASUPRA SUFERINȚEI

LILIA POTTER

Suferința și dificultatea sunt inevitabile în viață iar oamenii se luptă des cu întrebarea: *Cum se face că un Dumnezeu iubitor permite să se întâmple lucruri rele?* Privind în urmă la viața mea, deși am avut și multe lucruri bune și binecuvântări de care sunt foarte recunoscătoare, au fost și lucruri mai puțin plăcute și pierderi care au fost foarte dificile pentru mine.

În acele momente dificile, scripturile pe care le-am citit m-au alinat și m-au întărit. Nu mi-au satisfăcut întotdeauna dorința de clarificare imediată a *motivului* aparentelor lucruri rele care mi se întâmplau, însă Biblia mi-a dat înțelepciune, încurajare și speranță.

Iată aici câteva scripturi și înțelepciuni biblice care m-au ajutat pe mine să văd scopul suferinței și să găsească tărie în acele momente dificile:

Suveranitatea și bunătatea lui Dumnezeu

Un adevăr fundamental în credința creștină este că Dumnezeu este suveran și bun, chiar și atunci când viața este dureroasă. Chiar dacă uneori nu înțelegem planurile Lui, Biblia ne asigură că Dumnezeu lucrează prin toate lucrurile spre finalul fericit al copiilor Săi.

Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său (Romani 8:28).

Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre (Isaia 55:8-9).

În momentele de confuzie suntem chemați să ne încredem că înțelegerea lui Dumnezeu o depășește pe a noastră, iar planurile Sale sunt pentru beneficiul nostru.

Rolul suferinței

Suferința nu este fără un scop în viața creștină. Încercările ne îmbunătățesc caracterul, ne întăresc credința și ne ajută să progresăm spiritual.

Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșită lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic (Iacov 1:2-4).

Ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat (Romani 5:3-5).

Provocările sunt ocaziile lui Dumnezeu să ne modeleze și să ne facă așa cum a intenționat El să fim, ne ajută să creștem în maturitate, compasiune și rezistență.

Iisus este exemplul nostru de suferință

Viața și moartea lui Iisus Hristos sunt punctul central al înțelegerii creștine despre suferință. Iisus a îndurat o durere inimaginabilă, demonstrând că Dumnezeu nu este în necunoștință în ceea ce privește suferința umană. El chiar o cunoaște pe deplin.

Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în

toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat (Evrei 4:15).

Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui (1 Petru 2:21).

Prin suferința și învierea lui Hristos, credincioșii găsesc speranță că durerea lor nu este în zadar și că victoria finală este asigurată.

Speranță în mijlocul suferinței

Deși suferința se simte copleșitoare, Biblia ne amintește că este temporar comparată cu bucuria eternă care îi așteaptă pe cei care se încred în Dumnezeu.

El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut (Apocalipsa 21:4).

Căci întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă (2 Corinteni 4:17).

Viața eternă și refacerea tuturor lucrurilor ne dă speranță și perspectivă și ne amintește că suferința nu este sfârșitul poveștii.

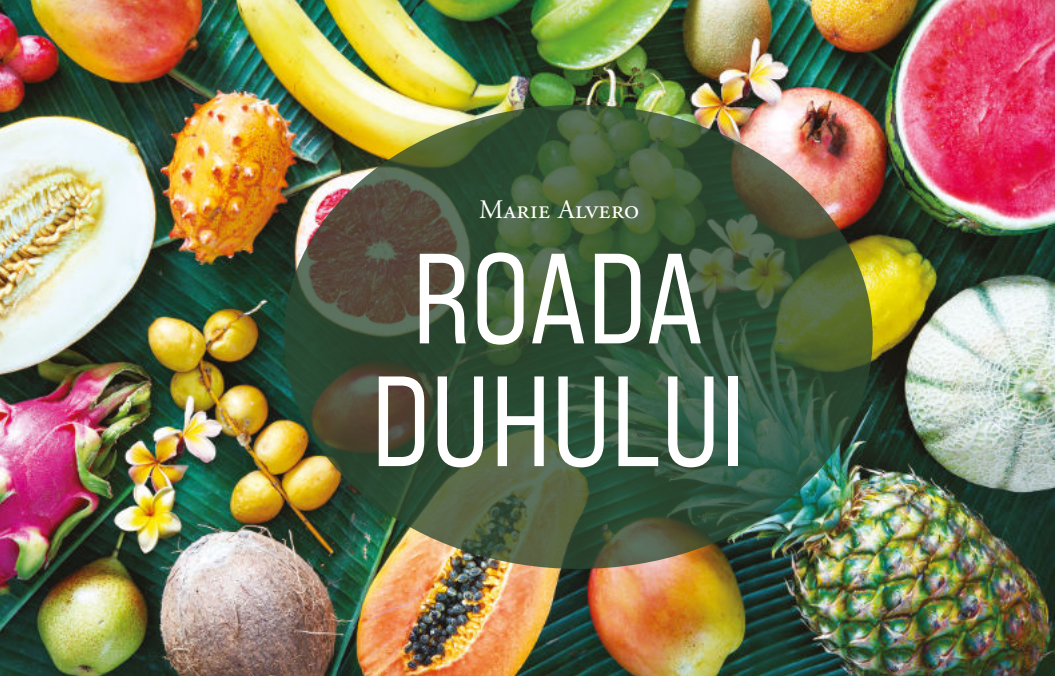
Mângâierea și prezența lui Dumnezeu

Promisiunea lui Dumnezeu să fie cu copiii Săi atunci când trec prin încercări, să le ofere mângâiere și pace, ca în schimb să putem să-i mângâiem și noi pe alții când trec prin dificultăți.

Domnul este aproape de cei cu inima frântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit (Psalmul 34:18).

Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurător și Dumnezeu oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz (2 Corinteni 1:3-4).

Am găsit că garanția prezenței lui Dumnezeu ne aduce o imensă liniște sufletească, chiar și în momentele cele mai întunecate. Poți găsi aceeași mângâiere și liniște revendicând promisiunile Sale pentru tine.

MARIE ALVERO

ROADA DUHULUI

„Roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândetea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege” (Galateni 5:22-23).

Îmi amintesc de prima casă în care am locuit că avea pomi fructiferi. Eram la tropice, așa că aveam guava și papaia. Toți copiii din cartier știam care erau cele mai bune fructe. Știam în ce luni ale anului să așteptăm fructele. Apoi erau acele guava foarte sus în copac și ne asociam în „operațiunea recolta” ca să le adunăm înaintea păsărilor.

Când un pom face fructe nu este niciun secret. De obicei pomul respectiv înflorește, florile apoi leagă și cresc fructele. La început fructele sunt mici, apoi cresc mai mari și se coc, iar ramurile se încarcă de fructe. Fructele atrag păsările și insectele, iar pomul este evident activ și produce rod.

Uneori, din anumite motive, pomul nu mai rodește, sau rodește puțin; și lucrul acesta se vede, mai ales în comparație cu alți pomi care rămân productivi. Ideea mea este că pomii care aduc rod sunt evidente de observat. Copiii știu asta. Și păsările știu asta.

Același lucru se poate spune despre roadă Duhului Sfânt. Când dăm dovadă de roadele Duhului lui Dumnezeu în viețile noastre, nu este un secret. Dragostea, bucuria, pacea și toate celelalte se pot vedea. Nu te poți prefăce că ești plin cu Duhul Sfânt tot așa cum un pom nu poate pretinde că are fructe.

Cred că Dumnezeu ne-a dat o modalitate ușoară de a ști că avem Duhul Sfânt în viețile noastre: avem fructe? Dacă un pom nu produce fructe este mai mult ca sigur că are probleme. Poate are nevoie de mai mulți nutrienți, de mai mult soare, sau umbră, sau apă, sau polenizare? Ce nu primește acel pom? Sau ce primește prea mult? Corectează și vei avea fructe. Același lucru este și cu noi. Dacă nu dăm dovadă de roadele Duhului ne putem întreba referitor la condițiile pe care trebuie să le schimbăm. Trebuie să petrecem mai mult timp în rugăciune? Trebuie să-i cerem lui Dumnezeu să „taie” ceva din viețile noastre? Trebuie să avem răbdare ca fructele să se dezvolte?

Este înțelept din partea lui Dumnezeu să folosească pentru noi ilustrări din natură, procese pe care le putem înțelege și pe care le putem aplica în viețile noastre.

DUMNEZEU ÎȘI AMINTEȘTE

MARIA FONTAINE

Dumnezeu ne iubește – etern și necondiționat – și îți amintește fiecare situație când ne-am exprimat iubirea față de El. El ține cont de credințioșia noastră față de El și de învățăturile Cuvântului Său și de perseverența noastră în oricare situație ne-am aflat. El se bucură de eforturile noastre în dragoste și de fiecare situație în care ne-am preocupat de cei suferinzi și în nevoie (Evrei 6:10).

Ceea ce *nu* își amintește împotriva noastră, în mila Sa, sunt eșecurile, greșelile și păcatele noastre (Evrei 8:12). Își amintește de firea noastră, că suntem numai țărână și că mai avem multe de învățat, și dacă ne pare rău de greșelile noastre atunci le acoperă în dragoste Sa și ne iartă (Psalmul 103:14).

S-ar putea să ne ia o viață și chiar mai mult ca să devenim pe de-a-ntregul cum a intenționat Dumnezeu să fim atunci când ne-a creat, însă El se bucură de fiecare dată când alegem să împlinim scopul Lui în viețile noastre. Indiferent de îndatoririle la care ne cheamă în această viață, ceea ce contează cel mai mult pentru El este credințioșia cu care ne străduim să facem ce punem noi mai bine (Apocalipsa 2:10).

Bineînțeles că nu este ușor să rămânem fideli în ciuda greutăților de zi cu zi. Avem nevoie de Duhul lui Dumnezeu să lucreze în noi și prin noi să satisfacem nevoia uriașă din această

lume tulbure pentru dragostea și adevărul Său și să ajungem la nenumăratele inimi goale și pierdute, în nevoie de un Mântuitor. Indiferent de provocările cu care ne confruntăm în viața asta – boală, pierderea celor dragi, tratament nedrept, lipsa banilor – exemplul nostru de încredere în Domnul poate inspira speranța în cei din jurul nostru.

Recunoscând că avem nevoie de tăria lui Dumnezeu în slăbiciunea noastră, găsim că harul Său ne dă ceea ce avem nevoie să-L urmăm zi de zi (2 Corinteni 12:9). Dacă ne ținem ochii ațintiți asupra Lui, indiferent cu ce ne confruntăm, putem să continuăm cu chemarea noastră cerească în Iisus (Filipeni 3:12-14). Spiritul lui Dumnezeu poate străluci prin noi să aducă pacea, claritatea și mângâierea Sa oamenilor din jurul nostru care sunt împotmoliti în confuzia acestei lumi.

Iisus ne vede inima. Chiar dacă situația noastră nu ne permite să manifestăm dragostea Sa decât în modalități aparent mărunte, tot ce facem pentru Iisus și pentru alții contează pentru Dumnezeu. Deci, oriunde ne-am afla, să fim conștiințioși „să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă” și „să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac” (Evrei 13:15-16).

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

DUHUL MEU LUCREAZĂ PRIN TINE

Există o singură persoană exact ca tine în întregul univers, iar tu ești prețios pentru Mine! Tu ești lucrarea mâinilor Mele – opera Mea de artă – creat să realizezi lucrările bune pe care le-am pregătit în avans pentru tine (Efeseni 2:10). Deși necesită din partea ta angajament și hotărâre, să-ți amintești mereu că este puterea Duhului Meu care lucrează în tine, care îți va da puterea să devii și să faci toate câte am plănuit Eu pentru tine.

Te-am creat să fii o lumină plină cu uleiul Duhului Meu și să radiezi cu lumina Mea în lumea din jurul tău. Este important să ai grijă de lampa ta și să-Mi permiți să ți-o reumplu,

încât lumina ta să strălucească puternic încât oamenii să vadă faptele tale bune și să fie atrași către Mine (Matei 5:14-16).

Să-ți faci timp să vii la Mine în rugăciune și să studiezi Cuvântul Meu, care îți va da puterea să perseverezi și să-ți ții ochii pe lucrurile care contează cu adevărat. Ia-ți un moment să Mă slăvești și să Mă venerezi și să-ți lași inima să se umple până la revărsare cu bucuria Mea. Când intri în prezența Mea cu recunoștință, Eu te voi umple cu toată bucuria și pacea, încât să dai pe dinafară cu speranță prin puterea Duhului Meu (Romani 15:13).